

А. І. Успенко
студентка КРД-403, фінансово-економічного факультету
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

Н.к.: С. В. Красножон
к. е. н, доцент кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ В УКРАЇНІ

На даному етапі розвитку економіки України неможливо модернізувати ринкову інфраструктуру без залучення і ефективного використання інвестицій. Акумуляуючи вітчизняний та іноземний капітал, інвестиції сприяють поживленню господарської активності. Ефективним механізмом розподілу фінансових ресурсів та їхнього інвестування в економіку України є фінансовий ринок. Страховий ринок, як його складова, сприяє розвитку виробництва, адже через страховий фонд активно впливає на фінансові потоки у національній економіці. В умовах обмеженості ресурсів, головним джерелом формування капіталу страхової компанії є інвестиційна діяльність. З огляду на зовнішньоекономічні та політичні чинники розвитку в останні роки, які є непередбачуваними, перспектива розвитку інвестиційної діяльності страховиків України становить особливий інтерес.

У сучасній економічній літературі низка науковців ставить інвестиційну функцію в один ряд з іншими функціями, які виконують страхові компанії. Але на практиці, для західних страхових компаній інвестиційна функція дійсно є рівнозначною щодо інших функцій, а от вітчизняні страховики часто недооцінюють важливість інвестиційної функції. Основним джерелом одержання прибутку для страхових компаній більшості розвинених країн є не збір страхових платежів, а кошти від інвестування пріоритетних галузей економіки та інноваційних проєктів [2]. В Україні ж спостерігається

протилежна ситуація: переважна більшість вітчизняних страховиків заробляють кошти безпосередньо на страхових операціях і задовольняються низькодохідними інвестиційними інструментами, такими як депозити (близько 25% вільних грошових коштів), проте, унаслідок падіння відсоткових ставок та постійних кризових явищ у банківській системі (останнім часом спостерігається призначення тимчасової адміністрації в банківських установах, що підвищує ризик неповернення коштів) спостерігається тенденція до зменшення їх питомої ваги у інвестиційному портфелі. Приблизно до 40% активів страхових компаній зосереджено у цінних паперах (акціях, облігаціях, іпотечних сертифікатах та цінних паперах, що емітуються державою) [1]. А от у деякі активи страховики протягом останніх років не бажають вкладати кошти. Це банківські метали (хоча, такі вкладення є доволі перспективними, особливо з огляду на наслідки економічної кризи), інвестиції в економіку України за напрямками, кредити страхувальникам-громадянам, довгострокові кредити для житлового будівництва. В іпотечні сертифікати страховики не інвестують, оскільки в нашій країні на сучасному етапі відсутній ліквідний ринок таких цінних паперів, отже, такі вкладення не зможуть забезпечити основні принципи інвестування коштів страхових резервів. Тому дохід від інвестицій у закордонних страхових компаніях становить у середньому від 20 до 30% сукупного доходу, а для українських страхових компаній становить у середньому не більше 6% доходів.

На сучасному етапі в економіці України відбуваються негативні тенденції, що перешкоджають підвищенню інвестиційної активності українських страховиків, а саме :

- 1) недосконалість нормативно-правового регулювання у сфері страхування [3];
- 2) жорстке державне регулювання розміщення коштів страхових резервів [4];
- 3) низький рівень капіталізації вітчизняних страховиків;
- 4) нерозвинений фондовий ринок;

- 5) високі інвестиційні ризики ;
- 6) відсутність практики розроблення дієвих інвестиційних стратегій;
- 7) непрозорість страхового ринку.

Отже, на сьогоднішній день інвестиційна діяльність страховиків в нашій державі залишається недостатньо розвинутою, а її потенціал нереалізованим. Але в перспективі вона здатна забезпечити піднесення економіки України. Для цього необхідно створити ефективну систему страхування, що може в разі збільшити вкладення заощаджень населення у страхові компанії, які в подальшому стануть джерелом інвестування національної економіки і в перспективі зміцнить потенціал страхового ринку України. З позиції держави напрямки удосконалення державного регулювання інвестиційної діяльності страхових компаній повинні бути спрямовані на забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних страховиків, а також стимулювання інвестиційних вкладень в розвиток національної економіки. Це у свою чергу, створить сприятливе середовище для активізації інвестиційної діяльності страхових організацій та дасть змогу створити конкуренцію банківським установам у сфері інвестування.

Список літератури:

1. Нестерова Д. С. Розміщення активів страхових компаній в Україні / Д. С. Нестерова // Теоретичні та прикладні питання економіки. - 2016. - Вип. 1. - С. 176-182. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tpre_2016_1_22
2. Рекуненко І.І. Особливості інвестиційної діяльності страхових компаній / І.І. Рекуненко // Економіка і суспільство. – 2016. – Вип. 8. С. 666-672.- Режим доступу:
http://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/54231/3/Rekunenکو_Chorna.pdf
3. Залетов О. Державне регулювання інвестиційної діяльності страхових компаній в Україні/ О. Залетов // Економіка. – 2016. – Вип. 3(180). С. 25-32.-
Режим доступу: http://bulletin-econom.univ.kiev.ua/wp-content/uploads/2016/06/180_4_25-32.pdf

4. Про затвердження «Правил розміщення страхових резервів із страхування життя»: Розпорядження Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України: від 26.11.2004 р. № 2875 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.

УДК 330.341.1

С. В. Урванцева
к. е. н, доцент кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ НА ЗАСАДАХ АКТИВІЗАЦІЇ МЕХАНІЗМІВ СПРИЯННЯ ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКУ

Динаміка макроекономічних показників за останні роки свідчить про те, що період екстенсивного розвитку економіки себе вичерпав і ми маємо переходити до інтенсивного розвитку, що забезпечить досягнення конкурентних переваг країни та підвищення якості життя пересічного громадянина. На жаль, ця теза не знайшла свого відображення у державних програмах у яких й надалі спостерігається посилення фіскального тиску, орієнтація бюджетних коштів на соціальні потреби, підвищення витрат на держапарат і силові структури.

Водночас інноваційні виклики, що формуються на глобальному ринку, посилюються за рахунок конвергенції цифрові, фізичні й біологічні технологій та мають величезний потенціал бути джерелом зростання і користі для суспільства в цілому. Отже, держава повинна поставити як базовий пріоритет – інноваційний розвиток економіки, при цьому направляти зусилля на формування сприятливого клімату для розвитку бізнесу та підприємництва, спрямування макроекономічної політики на поширення нових технологій, зміну